

sobresortien de les cases més antigues del carrer. En cap dels pobles de les rodalies de la Garriga vaig veure banderes tan altes. Crec que així fou com es desvetllà en mi l'afició a les alçades. El cert és que en començar a córrer món, no podia mirar una muntanya o cim sense mirar com podia pujar-hi. En poc temps l'afició es convertí en una febre per les altures, i que em va fer seguir-les per on fos, la serrallada pirinenca, els pics d'Europa o els Alps. Un dia aquesta dèria em portà a veure caure morts per un llamp, els meus companys de muntanya. Es refereix a l'accident de juliol de 1916 al port de Mahoma en el qual moriren per causa del llamp l'Aldolf Blass i Pepe Sayó, excursionista alemany i guia de Benasque, que explicà en un llibre, mossèn Oliveras, i que va permetre que en tingués notícia pràcticament tothom en aquell moment.

“Potser és que Déu volia dir-me que per escalar la seva glòria, un s'havia de fer petit com els infants. El cert és que aquell avís no em va fer defallir, sinó el contrari, vaig continuar amb més ganes. Pel Pirineu, pels Alps, cap al Teide, fosa dels Atlans, i també alguns cims dels Andes quan vaig ser a Missions”.

Aquesta és l'explicació de Mossèn Oliveras, però què en pensaven els seus conciutadans de la Garriga? Ho trobem en el llibre “La Garriga, el balneari i jo” de Pere Blancafort, on el seu autor també ho ratifica “El seu amor apassionat per la naturalesa, no es decantava cap a la pacífica contemplació de paisatges idíl·lics, sinó que cercava les emocions dels grans cims, dels paratges inhòspits de pedra, castigats pels vents, era una tendència desafiant a vèncer les forces de la natura amb coratge i audàcia de l'home valent.

Alta ruta Chamonix-Zermatt sense esquís (110 km / 8.850 m + / 8.300 m -)

Existeix molta bibliografia sobre l'alta ruta Chamonix-Zermatt amb esquís, però gairebé gens si es vol fer a peu durant l'estiu. Per això n'explicaré alguns detalls.

Durant cinc dies, del 30 de juliol al 3 d'agost de 2013, el meu company de cordada i jo vam creuar una dotzena de glaceres i vuit colls de més de 3.000 metres. L'església de Chamonix era l'inici i l'església de Zermatt l'arribada. Diuen que és la ruta autèntica, la més directa, la de més alçada... una experiència que barreja resistència física i alpinisme clàssic.

Dimarts 30 de juliol (De Chamonix al refugi La

Mossèn Isard, títol nobiliari muntanyenc que li donà la gent excursionista, tenia una germana, que a casa coneixíem com la Maria de Querol, que després es casà amb un xef de cuina nos-

La mare i la germana de Mn. Oliveras amb en Marcelino Piqué i els seus fills (1920) Foto: Arxiu Fundació Maurí

tre, en Marcel·lí Piqué i el meu pare els arrendà el negoci de Banys Martí, actualment Termes la Garriga”.

Vinculat com estava aquells anys (1913) amb el Centre Excursionista de Catalunya, del qual n'era soci, també tenia certs dots per la persuasió i la diplomàcia ja que veiem que “el 30 de juny de 1913 hi hagué Junta General Ordinària sota la presidència de Cesar August Torres, i un cop llegits i aprovats els estats de comptes, es va llegir una proposició firmada per mossèn Oliveras i altres socis per tal de que li fos retornat el càrrec d'oficial de secretaria a na Ramon N. Comas. Aquesta proposta dóna lloc a una animada discussió ja que el president ho considera una censura cap a ell i la seva junta. Però finalment la proposició de mossèn Oliveras fou aprovada per majoria de vots.

Josep Castells i Gironès

Neuve).

Són les cinc del matí i comencem a caminar. Gairebé no pararem fins a les vuit del vespre, fins que arribem al refugi suís La Neuve. Agafem una pista paral·lela a la via de tren, en direcció a Argentiere, un camí que deixem quan entrem als boscos de Les Bois. Aquí comença una forta pujada fins a l'estació d'esquí dels Grands Montets i tot seguit entrem a l'espectacular glacera d'Argentiere. En aquest punt és millor seguir pel marge esquerra de la llengua de glaç sense creuar-la, arribar just davant del coll de Chardonnet i passar a l'altra cantó per endin-